

K3 2015 élménybeszámoló, Balfék és Tárca

Előre csak előre, lássuk mi lesz belőle!

Miklóssal egy bő félévvel ezelőtt határoztuk el, hogy kipróbáljuk magunkat csapatként a K3-on. Egy gyalogos túlélő verseny veterán és még veteránabb művelőiként, nem volt idegen számunkra a meghirdetett bringás verseny filozófiája. Főleg úgy, hogy már MATT-okon barátságos és korrekt csapatnak ismerhettük meg a szervező gárdát korábban.

Többgyermekes családapákként nem könnyű kimenőt összehozni egy többestés rendezvényre. A bázishoz legközelebbi vendégházban eltöltött családi hosszú hétvége végül alig érezte meg, hogy szombaton eltűntünk 12 órácskára :)

Miután péntek este belekóstoltunk a major hangulatába, reggel már kilométerekre éhesen érkeztünk meg a rajtba, hogy 7:01-kor már úton lehessünk. Ez 6 perc híján teljesült is nagyjából, 07:07 díszleg a menetlevélen. A csapatfotózást letudva átgurultunk a vendégházunk teraszára, hogy a térképre felvezessük az érinteni áhított tereppontokat. Ördög-rét lett az első nagy cél, mint őrzött pont, néhány őrizetlen ponttal fűszerezve. Jött is az első pofon, leszámítva a "térképfejtés" közbeni ügyetlenkedéseket, mivel az Alsó-Cuha-szurdokban emelgettük percekig a sziklákra a cangákat, ahelyett, hogy a közeli murvás úton suhantunk volna harminccal, mint ahogy azt tettük visszafelé jövet. Még szerencse, hogy a kommandózás közben még azt hittük, hogy itt most nagyot verünk a mezőnyre az ügyes mászásokkal... Szeretem a focit, csak épp legszívesebben kiszúrnám a focilabdát, mert idegesítően sokat pattog. Kb. így éreztem a pingpongozás iránt is az erdei bútordarabon, de valami csoda folytán sikerült csak a 100 pont felétől elköszönnünk. Vészesen fogy az idő! 48, de legalább 20 órás versenyidőkhöz szokott biológiai órákkal nehéz tudatosítani, hogy nem ártana igyekezni jobban. Irány a következő őrzött pont, a vasútállomás. Naívan gondoltuk, hogy még a 10-es Ferencházi vadászház is befér előtte, de a völgyből felfelé indulva a magánterület határán visszapattantunk az ezt jelző undok tábla láttán, bár így legalább hamarabb nekikezdhattünk a meseírásnak. A Dixites lapok azt a hamis érzést kölcsönözték, mintha előnyt élveznénk az ismeretükkel. No de legalább itt sikerült először pontvesztés nélkül továbbindulnunk! A zöld jelzés és környékének tanulmányozása végül a porvai templomnál véget ért, és a plusz kitérőket megfejtük itt egy kis SPD pedál állítgatással. Nekem szokatlan volt, bár már évekkorábban próbálkoztam a használatával. Miután a munkahelyem mélygarázsának sorompójánál, majd egy utcai lámpánál sikerült oldalra dőlnöm a ki nem csatolt cipőnek hála, felhagytam az erőltetésével. Nekem a bringa elsősorban közlekedési eszköz, ráadásul jórészt városi környezetben. A hozzáértők tanácsára, akikhez Miklóst is sorolom, az SPD használatát választottam a K3-ra, minimális előzetes újragyakorlással. Nem is emlékszem már, 2 vagy 3 újabb eldőlést produkáltam a 27-es őrizetlen pontot megelőzően, de itt már nem volt mese, érdemi kapcsolatbontási könnyítés kellett. Mentálisan sokat erősödve, a később többször is érintett Régi Kisszépalmapuszta következett. A hotelban nyilván nagyon örültek az izzadt-büdös külsővel érkező pecsétgyűjtőknek, de szerencsére semmi jelét nem mutatták az undornak, ellenkezőleg, kedvesen nyomták a tintát a menetlevélre. Uzsgyi ki, gyerünk pálcikával tikktakkot (nem tuti, hogy így írják...) pecálni. Kis trükkkel egész jó idővel belepottyant órási szerencsénkre a bogyó a kupakba, így elkezdhattuk a kis kitérőinket a környező őrizetlen pontokért. A kéken feltöltük a bringákat a közeli lokális maximumra, lefele azért legalább már aszfalton száguldoztunk. Ezen a környéken találkoztunk messze a legtöbb csapattal, némelyikkel többedszerre is a túra során. Harmadszor is elmentünk a vizespohár mellett, és a gravitációnak hála, nem sokkal utána már a tó mellett próbáltunk jó válaszokat adni a műveltségi kérdésekre. Négyből három jó, nem is rossz. De legalább nem pattogott semmi! A mézégétőt muszáj volt megtalálni, mert egy iskolás csoportot is nyomra kellett vezetni. Kezd alakulni! Tudjuk, hol van a bónusz: D1N3. 1, hiszen a telón böngészve a K3 oldalát, 2011-ben volt a Karancs-Medves bejárása. Mindez még úgy is megáll, hogy megtudtuk korábban, 2011-ben elmaradt a verseny. Nem lesz gond, mi megtaláljuk :)

Viszonylag hosszú, és majdnem teljesen magányos szakasz végére elértük a terep ÉNY-i sarkát: virágok kétszer is átszámolva, pipa ez is. Az időt elemezve jön a szomorú felismerés, nem lesz meg minden őrizetlen pont, a 10-es vadászházhoz már kizárt, hogy visszamenjünk. Nem gond, de akkor legalább nyomjuk meg még a végét, gyűjtsünk, ami belefér. A régi vasút mentén jó utat találtunk a zöld felé, a fokozott tempót egy defekt vitte gyorsan nullába. A kutya fáját, nem csak a 10-es lesz oda... Mire rájöhettem volna, hogy mennyire közel a kiszabott idő lejárta, Miklós már kész is a javítással. Hoppá! Talán még tényleg beérünk! Az erdő aljában zúzunk tovább a réti földúton, mikor eszmélek, hogy nem kanyarodtunk le a zölddel befelé. Vissza, de az erdőbe. Bár csak jóval később vettük volna észre! Közel egy órát dzsungelharcoltunk a 32-es pontig a járhatatlan jelölt úton, mire onnan a legelőre visszatérve láttuk, mekkorát tévedtünk. Újratervezés: 22-es még befér 3-as elé, onnan már csak bónusz, ami 33-asnál kell legyen (D1N3!), és bázis. Gyerünk! 31-es könnyen megvan, 33-as is adódik az út mellett. De hol a csudában van a garázs? Megkerültük párszor a házat, de semmi. Elemezzük a keresztrejtvényt, és beugrik, hogy a 2011 fals évszám. A híg karikázik párat a hátamon, de gyorsan kisül, hogy csak kicsit tovább, és az kell legyen. És tényleg! Nagy megkönnyebbülés. De csak időlegesen, mert 24 perc holtidő van ugyan a pufferban, de ne centizzük ki. 19:09-re értünk be végül, így a 24-ből csak 2-re (vagy 3-ra?!) volt szükség.

A célban még kanalaztuk a hihetetlenül jóleső levest, a legnagyobb lelki nyugalommal, mikor beszáguldott egy vértől ázó kétfős csapat. Beszéltünk velük, és kiderült, hogy minden ponton voltak. Miklóssal el is könyveltük, legjobb esetben a 2. helyre leszünk jók, és reménykedtünk benne, reális lehet a dobogó. Az eredményhirdetés igazi nagy meglepetés volt, nem is értettük, de aztán kiderült: félreértettük egymást, a "minden pont" az őrzött pontokat jelentette :)

Még egy személyes megjegyzést engedjete meg: már rágóta terveztem, hogy ellátogatok Csesznekre az első magyar via ferrata kedvéért, és most nem hagytam kicsúszni a kezemből a lehetőséget, vasárnap hajnalban az eredményhirdetés előtt kimásztam az utakat. Az egyikről készült a kép, itt már kikapcsoltam a fejlámpám :)

